

שפת אמת ספר שמות - פרשת בשלח - שנת [תרנ"ד]

בענין המן למן יראו את הלחם כו'. דאיתא בגמ' סומין אוכלין ואין שביעין. באמת עיקר הלחם והמזון הוא חיota הפנימיות שיש בו כאמור אין לחם אלא תורה. והכל נברא בכח התורה. וחיות הכל מאותיות התורה. אבל השביעת תלוי בהסתכלות האדם. וצדיק אוכל לשובע نفسه. ע"י שרואה ומאמין כי החיים מה תורה ומה קב"ה. מקבל نفسه חיים הפנימיות. וכן הוא אומר פכח ענייך שבע לחם. וזה הרמז שסומין אוכלין ואין שביעין. כי הלא כל אדם אוכל ומקבל זה הניצוץ הקדוש שבמאכל. ומ"מ אינו מרגיש מזון הקדושה. מטעם כי הוא סומא באחת מעיניו ורואה רק מאכל הגוף. אבל הרואה בעין השכל. כפי הסתכלות שלו כך זוכה לשבע מלחמה של תורה. והנה בוגם אמרו על המן למן ענותך שאין דומה הרואה ואוכל כו' מכאן רמז לסומין שאוכלין ואין שביעין. ואין זה סותר לדברינו. אדרבא הוא הדבר אשר דברנו. כי באמת כפי פקחת עין הפנימי. כך נסתם עין החיצוני. ובאמת המזון יש בו חלק רוחני וגשמי. ואפי' האוכל בלי דעת מ"מ מקבלין חיים הגוף והנפש. אך הגוף בקבוע והנפש במרקלה. ואינו נקרא שביעת רק שמתקים מAMIL' דרך חיבור שיש לנפש עם הגוף. כמו שקשר הקב"ה הרוחניות בגשמיות. כמ"ש המל' פי' ומפליא לעשות. וכך כו' הצדיק שאוכל לשבע نفسه מקבל חיים הנפש בקבוע והגוף במרקלה. וכך היל' באוכל המן שהי' להם פקחת עין השכל וסתימת עין הגוף. וכך לא היל' שביעת הגוף רק לנפש. ובאמת לא היו מוכנים לאותו הל�ם עד אחר יצ' מ שנעשו בני חורין. כמ"ש אשר האכלתי אתכם כו' בהוציאי אתכם מא'ם. שזה עיקר החירות שלא היל' הנפש מקושר אל הגוף. ואו יכולין לראות בעין השכל. והנה נשאר מזה משה לדורות כמ"ש מלא העומר כו' למשמרת כו'. ונראה כי סעודת שבת שהוא מעין עזה"ב והוא נחלת יעקב. כמ"ש והאכלתך נ"י אביך שהיה נחלה בלי מצרים. פ"י שהמאכל עצמו יש בו חירות. ולכן נקרא סעודתא דמהימנותה והוא מעין אכילת המן. [רמז לדבר דכ' וניהו לפניו העדות מלשון מנוחת שבת כמ"ש במד' בפסקו וניהו בגין עדן. לפניו העדות כי שבת ס הדותא איקר]. והנה כ' אכלתו היום כו' שמשה רבינו ע"ה אמר להם כי עיקר אכילת המן הוא בשבת. לא כדי העולה ע"ד כאשר לא ירד בשבת כי הוא נחסר בשבת. אדרבא עיקר המן הוא בחיי השבת כמ"ש בזוה"ק שלא אשתחח בiei מנא אבל כולחו ברכאיין בי' תליין. דהנה כ' שבת שבתוון היל' לכם פרשי' מנוחת מרגוע ולא מנוחת עראי. הענין הוא שהרי השבת מחי' ומקיים כל ימי המעשה. אך הוא הארה במרקלה. אבל בשבת הוא בקביעות עצם יום השבת. لكن בכל יום כ' ערב ובוקר. ערב הוא התערבותות שהגשמיות מכשה הפנימיות חיים התורה והשבת כי הוא מלובש בטבע. אעפ'כ יש בקר שנמצא זמינים שמתגללה הארה פנימיות גם בימי המעשה ולא בקבוע. וניל' מנוחת עראי. כענין של' והחיות רצוא ושוב כידוע לבניינים. אבל השבת הוא מנוחת מרגוע. והוא שבת שבתוון. פ"י מקור השבת שונים שביתה לכל הימים. لكن בשבת לא כ' ערב. כי הוא כולו אור ובקר. וזה ששת ימים תלקטוovo. ולקיטה הוא בדבר המערב. אבל היום ל"ת בשדה. דכ' זורע צדקות מצמיח ישועות. שהקב"ה זרע בכל מקום ניצוצי קדושה ממשים. אבל מוסתר בטבע. כמ"ש ירד הגשם כו' והולידה והצמיחה כו'. אבל שבת הוא עצם האור. ורצה מרע'ה שהי' לבני' דבוקות ב证实 המן. ובשבת בקביעות לא במרקלה כמ"ש לעיל מזה:

שפת אמת ספר שמות - פרשת בשלח - שנת [תרנ"ה]

[תרנ"ח]:

במדרשי יונתאי בחגוי הסלע. הל"ל יונה כו' אצלי' הם כיונה פותה. אבל לאומות הם כאריות כו'. הענין הוא שאיש ישראל צריך להיות בו כל המdot לשמו ית' כדאיתא במשנה הו עז כנמר קל כנשר כו'. הגם שהם מדות סותרות זו'ז. אבל כולן לצורך עבודת הבורא ית' ש הם. ולפעמים צריכים להשתמש במידה עצות להלחם עם הסט'א. וכן בגלות מצרים היל' שימוש בנ"י בבחוי' ארויות כמ"ש כי חיים הנה. אבל באמת מידה המיוחדת לבני' היא להיות משוכחה אחרים ית' כיונה. והתגברות בבחוי' עצות היא להם מכח האומות כענין שנא' ולאום מלאום יאמץ. וכ' כ' הרבה פתחו רשעים כו'. אבל בעצם בנ"י להם הקול ולא החרב. וביצ' מ' כ' וחמשים עלו שהרויחו זאת המדה במצרים. ועתה בקי'ס התחילה להיות עיקר העבודה בבחוי' הביטול והאמונה. ואז היל' ילחם לכם. וב' אלו הם בחיי יעקב ויישראל. יעקב ע'ש המלחמה וידו אוחזת כו'. אכן שם ישראל הוא התmeshות אחר השית'ת. ולבטל כל החכמה והדעת. ולכן כ' מה תצעק כו'. על בני כו' תצוני. דבר ויסעו. פ' הויאל וכבר נגאלו והם עוסקיםليسע אחר ענן כבוזו ית'. אין להם רק לישע ולאחיזה באמונה כמ"ש כדי האמונה כו':